

den Opfattelse, at Krigsministeren ifølge Hærloven havde Hjemmel til at forsætte Officerer og Underofficerer af Vaabnene til Forplejningskorpset, stiltiende blev sanktioneret, idet man ikke i Loven gav særlige Bestemmelser for, hvorledes saadanne Forsættelser skulde finde Sted, men kun udtalte, paa hvilke Betingelser de kunde finde Sted. Den nu ophævede Lov om Hærens Forplejningskorps er altsaa gaaet ud fra, at Krigsministeren har Ret til at forsætte baade Officerer og Underofficerer til Forplejningskorpset, og den nævner blot, under hvilke Betingelser det skal ske — det findes anført i §§ 6, 8 og 10. I § 6 hedder det saaledes, at Underofficerer af Vaabnene kunne ansættes i Korpsets ledige Underofficersnummere, § 8 omhandler Ansættelsen af Sekondløjtnanterne og deres Udnævnelse til Reserveintendanten, medens § 10 angaar de faste Officerer. Og ingen har nogen Sinde været i Tvivl om, at Forsættelser kunne finde Sted i Analogi med Hærlovens §§ 108 og 116. Den nuværende Lov om Hærens Forplejningskorps ses ikke at have frataget Krigsministeren denne Ret til at forsætte Underbefalingsmænd, naar blot Betingelse om faglig Renhed overholdes; det er en Betingelse, som jo er givet i Lovens § 5, og som netop er overholdt, og det er en Misforstaaelse, naar det er blevet sagt, at dette ikke er sket. Maa jeg sluttelig gøre en lille Bemærkning i Anledning af, at den ærede Ordfører udtalte, at den daværende Krigsminister — nuværende Oberst Schnack — ganske skulde have godkendt hans Opfattelse og blandt andet tiltraadt det ærede Udvalgs og i det hele taget Tingets Ønske om at holde over Korpsets faglige Renhed med Udelukkelse af fremmede Elementer blot paa Betingelse af, at Rekrutskolen blev gennemgaaet. Jeg skal i den Anledning oplyse, at denne Minister netop har foretaget de 2 første af de nævnte 6 Forsættelser, og jeg vil ogsaa gerne fremhæve, at den ærede Ordførers Udtalelser ved Lovens Behandling netop have styrket Krigsministerens Opfattelse af, at man har handlet i god Tro med Hensyn til at kunne forsætte Befalingsmænd af Vaabnene til Forplejningskorpset, naar man blot iagttog den faglige Renhed. Den ærede Ordfører udtalte nemlig — det var over for Kommandør Bojesen, som da var Medlem af Tinget — følgende: »Ja, hvis det ærede Medlem vilde gaa den Vej at sige: Ja vel, det er ogsaa min Mening, at de Premierløjtnanter eller Kaptajner eller Oberstløjtnanter, der nu skulde til at falde for Aldersgrænsen, skulle være god begynde for-

fra i Forplejningskorpset, møde paa Rekrutskolen, de gamle Oberstløjtnanter og Kaptajner skulde begynde for fra, paa'en igen! Jeg siger, hvis det var Meningen, saa skulde jeg ikke have noget derimod, saa kunde vi se, hvad de duede til, saa stode de under samme Vilkaar som andre, der komme ind under Forplejningskorpset. Men det er ikke det ærede Medlems Mening« o. s. v. Der er handlet ganske i god Tro efter den ærede Ordførers Udtalelser den Gang under Debatten om Loven.

Ordføreren for Forespørgerne (*Svend Høgsbro*): Ja, hvorvidt der er handlet i god Tro eller ikke, skal jeg ikke komme ind paa; det er kun de foreliggende objektive Kendsgerninger, som jeg vil holde mig til. At den afgaaede Krigsminister bærer Ansvaret for nogle af dem, forandrer jo slet ikke selve Kendsgerningerne. Det gør mig ondt, for saa vidt som jeg i øvrigt netop under den Forhandling, som da fandt Sted, havde Lejlighed til og satte megen Pris paa at forhandle med den daværende ærede Krigsminister, det samme gælder for øvrigt ogsaa Forplejningskorpsets Personale, for saa vidt jeg den Gang havde Adgang til at forhandle med det. Netop derfor gør det mig ondt, at de have Medansvaret for, hvad der efter mit Skøn er et Brud paa Loven og de Forudsætninger, vi den Gang gik ud fra. — Hvad den højtærede Minister nu citerede af Hærloven, kan jeg ikke tillægge nogen som helst Betydning. Jeg maa bestemt protestere imod, at man paa dens Bestemmelser bygger noget som helst om, hvad der ligger i Forplejningskorpsets Lov af 22de Marts 1897. Der var ikke Tale om det den Gang, det var et selvstændigt Lovarbejde, vi her behandlede, og hvad der ikke staaer deri, og hvad der ikke var Forudsætningen derfor, har man ikke Lov til at paaberaabe sig ved Anvendelsen af denne Lov. Det tror jeg, at mine daværende Kolleger ville bevidne med mig, at det var der slet ikke Tale om den Gang. At den almindelige Hærlov maatte hjemle Ret til Forsættelser, har intet at gøre med denne nyere Lov. — Hvad saa angaar vort første Spørgsmaal om Forsættelserne, da fastholder jeg, at de ere i Strid med Loven. Naar den højtærede Minister nu citerede nogle Udtalelser af mig selv til Kommandør Bojesen, som skulde støtte hans Opfattelse, har det ikke været min Tanke med disse Udtalelser. Det kan jo da ogsaa forstaaes saaledes, at de vedkommende skulde lade sig udskrive paa ny og saa søge om at blive tildelte Forplejningskorpset paa den Maade, som det for-